

одбор и Црногорски одбор нису имали такво својство.

2. Женевска конференција од 1917. и даљи развој односа српске владе и Југословенског одбора

Крфска конференција је само за кратко и привидно изгладила односе српске владе и Југословенског одбора у вези са решавањем југословенског питања. Суштински неспоразум ове две стране је произилазио из њиховог ривалства и тежње за надмоћном позицијом, водећом улогом у југословенском покрету, што ће довести до даљих заоштравања њихових односа. Југословенски одбор је претендовао да буде легитимни представник аустроугарских Југословена, док се Србија томе одлучно супротстављала јер је у томе видела угрожавање своје водеће улоге у југословенском покрету, стожера окупљања свих југословенских народа. И Пашићу и Трумбићу је са савезничке стране саветовано да сарађују у интересу југословенског покрета иако је између њих постојало велико неповерење. Међусобно приближавање српске владе, Југословенског одбора и Народног већа државе аустроугарских Југословена је резултирало Женевском конференцијом и њеним споразумом (декларацијом) постигнутим и објављеним 9. новембра 1917. То је био још један важан акт на путу коначног уједињења југословенских народа и стварања њихове заједничке државе. Женевским споразумом између његових учесника је договорено стварање нове државе уједињених Срба, Хрвата и Словенаца која спаја у себи Краљевину Србију и аустро-угарску Југославију. Црној Гори је препуштено да сама одлучи да ли ће, или не, да се придружи овој новој државној творевини. Учесници Женевске конференције, потписници њене декларације: Краљевина Србија, Југословенски одбор и Народно веће државе Срба, Хрвата и Словенаца на простору бивше Аустро-угарске су тако свечано обелоданили уједињење у нову државу Срба, Хрвата и Словенаца с тим да је договорено да до доношења новог устава, влада Краљевине Србије и Народно веће у Загребу „продуже отправљати послове сваки у свом унутрашњем правном и територијалном делокругу на редован начин. Поред ове две владе је постојала и заједничка привремена влада састављена од 6 чланова (3 које поставља српска влада а 3 које поставља Народно веће) са овлашћењима у области спољне политике, војске, поморства и припремања оснивања и рада уставотворне скупштине. За разлику од Крфске конференције где су преговарала два неравноправна политичка субјекта, у Женеви су заседале